

У дощовий вечір

Оксана Сайко

Цілісінький день періщив дощ. За такої погоди й мови не могло бути про якусь там прогулянку. Час від часу відволікаючись від нудного підручника з фізики, Влада дивилася у заплакане вікно. Все немов забарвилось у сірий колір різних відтінків: і небо, і будинки навпроти, і дитячий майданчик, і навіть каштани із жовтим листям... Дощ гуркотів у ринві, вистукував по даху якусь чудернацьку мелодію, яку відразу ж підхоплював і виспігував вітер. Ось продріботіла на високих обцасах сусідка, намагаючись дати раду парасольці, яку вперто, немов дражнячись і забавляючись, розвертав вітер. А ось Сашко Микитенко... Зіщулений, швидко біжить у під'їзд, накривши голову шкільною сумкою. Приблудна собака Лиска чимчикує, озираючись довкола, ніби здивована, де ж то поділася галаслива дівтора, що іноді любить для забави потягати її за хвоста, особливо отой нестерпний Миколка з другого під'їзду. Здається, лише їй, собаці, той дощ не завада.

– Тікай! Ховайся від дощу, дурненька! – гукнула їй у вікно Влада.

Лиска немов почула її, бо десь забігла й зникла з очей. Влада тяжко зітхнула. Доведеться увечері просидіти біля телевізора. Тільки він може порятувати від нудьги. Мама працює в другу зміну й буде пізно, коли Влада вже спатиме, а тато на кілька днів у відрядженні... Влада ненавиділа самотність.

Майже щовечора вони збиралися з друзями у дворі в старій дерев'яній альтанці. Часто Сашко Микитенко приносив із собою гітару. Награвав мелодії, які придумував сам, співав пісні відомих рок-гуртів і мріяв стати справжнім музикантом. А вони йому підспівували... У вікні час від часу за фіранкою миготів мамин халат. Влада знала, що вона навмисне відчинила кватирку, аби слухати пісні. А тато, маючи добру спонуку, щоби винести сміття, й сам долучався до їхнього товариства. Він прохав дати йому на хвилю гітару і тоді ніби перетворювався на хлопчика, одного з ними віку. Він забував про все на світі, аж поки його не кликала додому мама.

"А все-таки пощастило мені з батьками", – всміхається своїй думці Влада, спинившись очима на весільному фото батьків на стіні. Вона пам'ятає, як вони з'явилися у дитячому будинку, їй тоді було сім років. Тато всміхався і пригощав цукерками усіх дітей... А мама, роззираючись довкола, усіх обіймала, гладила по голівках, і очі в неї були такі рідні й добрі, й неначе знайомі... І Влада підійшла тоді й довірливо запитала:

– То ви – мої тато і мама?

І сталося чудо – тато вмить підхопив її на руки й пригорнув до себе.

– Я знала, що ви мене знайдете, – твердо промовила Влада, обіймаючи його за шию. Відтоді вони й стали для неї справжніми батьками.

Влада враз помічає, що вже добру годину сидить за підручником з фізики. Думки її десь блукають й зовсім не бажають зосереджуватися на отих законах і формулах. Сірі

фарби негоди густішають, сутеніє. По майданчику знову чимчикує Лиска. В альтанці вимальовуються силуети двох. Влада марно напружує зір, намагаючись їх упізнати. О такій порі там збираються її друзі. Напевно, хлопці вирішили все-таки не зважати на погоду. Влада жбурляє підручника на полицю і, хутко накинувши куртку, вибігає у двір.

Дощ і вітер трохи вщухли. Наблизившись до альтанки, вона впізнає Сашка Микитенка.

З ним якась незнайома дівчинка, здається, трохи старша від Влади.

- Привіт, Владко, - привітався Сашко. - Це Вірка. Вона з дому втекла. Її батьки дістали.

- Як це? - не зрозуміла Влада.

- А так, просто нестерпно з ними стало, - заговорила Вірка, шморгнувши носом. - І те їм не так, і се не так... "А чого ти туди йдеш, а що так пізно повернулася, де вешталася, а чому з алгебри в тебе найнижчі бали?.. А чого посуд не помила, а що ти весь день робила?.." І так без кінця! Набридло просто та й все!

- З батьками так буває, - зітхнув Сашко, - але нічого не вдієш, на те вони й батьки, щоб за нас хвилюватися й повчати. Вони ж хочуть якнайкраще.

- Як на мене, - зауважила Влада, - у твоїх проблемах немає нічого такого серйозного, щоб через те тікати з дому.

- Та ти не знаєш найголовнішого, - заперечила Вірка. - В нашому класі цієї суботи вечірка. Дівчата собі такі сукні класні придбали, просто закачаєшся! Ну я своїм предкам і кажу: "Мені потрібна сукня на суботу, дайте гроші". А вони мені на те: "Нема грошей, кінець місяця, зарплата буде аж за тиждень... Та й навіщо тобі така дорога сукня, вдягни щось інше, в тебе ж є..." А я їм: "Ви що, хочете, щоб ваша донька виглядала, як остання бідака? Тоді позичте гроші, як не маєте". А вони мені: "Ми й так по вуха в боргах, тато кредит ледь сплачує". Ну я й кажу: "А хто вас просив той дурнуватий кредит брати? Ви мене породили, тож тепер дбайте про мене, бо я на світ не просилася. А нащо мені такі батьки, які своїй єдиній доньці паршивої сукні купити не можуть!" Отоді й почалося!.. Та я не стала вислуховувати їхні моралі, забралася з дому й пішла. Ну їх! Не розуміють вони мене!

- І що ти тепер збираєшся робити? - спитав Сашко.

Вірка стелула плечем:

- А не знаю. Думала, піду до друзів, хоч старі мене найперше там і стануть шукати. Нічого, хай пошукають, похвилюються: ніч, дощ, мобільник я вимкнула... Мені, головне, цю ніч десь перебути.

- Слухай, Владко, може, вона в тебе перебуде? В тебе ж класна мама, а тато у відрядженні, - раптом спадає Сашкові на думку. Напевно, дуже вже хочеться йому допомогти Вірці. Та й не дивно. Вона ж така гарна...

- Я б до себе взяв, - зітхає Сашко, - але мої батьки не розуміють. Вони недовірливі, так що нічого й не збрешеш. А ще й в міліцію заявлять... Владко, надія на тебе.

- Зі мною ніякого клопоту не буде, а мамі твоїй щось придумаєм сказати, - пожвавішала Вірка.

Якусь хвилю Влада насуплено мовчала.

- Зачекайте мене тут, - нарешті зронила й вибігла з альтанки.

Вона повернулася за кілька хвилин і, віддихуючись від швидкого бігу, простягнула Вірці якийсь пакунок.

- Ось, тримай.

- Що це?

- Сукня. Вона зовсім нова і дуже гарна. Я її лише раз вдягнула місяць тому, до маминої сестри на весілля. Бери.

- Та ти що, здуріла?.. Як це?.. Я не візьму... Я не...

- Бери! - з притиском повторила Влада. І повертайся додому, не треба так з батьками. Сашко тебе проведе. Проведеш?

- Та звісно... Проведу... - розгублено пробурмотів Сашко, що аж ніяк не чекав такого повороту подій.

- Мої мама з татом взяли мене з дитячого будинку, - пронизливо дивлячись в очі Вірці, раптом заговорила Влада. - Якби не вони, я б ніколи не мала батьків і була б сама-самісінька і нікому не потрібна. І ніхто не дбав би про мене, і не повчав, і не виховував, і всім було б на мене начхати. Добре, що ти не знаєш, як це - бути без батьків у сиротинці. Я тепер, мабуть, віддала б усе на світі, аби тільки в мене завжди були мама і тато!

Вірка не витримує цього її надто пронизливого, щирого погляду й опускає очі. Вона збентежено мовчить. У неї якийсь винуватий, безпорадний вигляд. Сашко співчутливо торкається її руки, здогадуючись, що вона відчуває, бо й самого палить сором - сьогодні вранці нахамив татові, а все через ту хімічку, що полюбляє на нього, Сашка, нажалітися...

А Влада поволі простує до будинку. Дощ зовсім перестав. І на вулиці стало так свіжо, а дихати легко-легко... І від чого у неї таке відчуття, немовби вона зробила щось важливе, хоч удома на неї чекає підручник з невивченою фізикою?

- Я поверну тобі сукню після вечірки, чуєш? Обов'язково! - раптом гукає їй наздогін Вірка.

З-під гойдалки вискочила Лиска й, привітно махаючи хвостом, всміхнулася Владі, висолопивши язика, немовби знала, про що йшлося в альтанці.

- Ех ти, мокра вся... А казала ж тобі: ховайся від дощу. Ну що, від котлет не відмовишся?

Підхопивши собаку на руки, Влада швидко забігла в під'їзд.